

føreren anmodede ham derfor i sin Egenskab af Boets Eksekutor om en Samtale, naar hans Vej engang førte forbi hans Kontor.

Per havde ikke kunnet blive enig med sig selv om, hvad han skulde gøre ved den Historie, — han havde i første Øjeblik følt sig inderlig flov. Med al sin fatalistiske Tro paa sin Pagt med Lykken, og skønt Pengene virkelig blev kastet ham i Skødet paa et Tidspunkt, da han havde dem allerhaardest behov, kunde han ikke faa sig til at opfatte dette Udslag af en Selvmorderkaprice som en himmelsendt Hjælp. Paa den anden Side syntes han knap at kunne forsvare at give Afkald paa en saa betydelig Sum, der for lang Tid vilde bringe ham ud over alle Genvordigheder. Af det Laan, han havde skaffet sig, var der allerede ikke meget tilbage; og det meste af hans Udstyr var tilmed endnu ikke betalt.

— — Men nu rullede en lukket Droske frem fra Sidegaden. En lyst behandsket Haand viste sig i Vinduesaabningen, og i det samme sprang Per til, standsede Vognen, rev Døren op, tilraabte Kusken Navnet paa en bekendt Førstesals-Restavration ved Kongens Nytorv og krøb ind.

Under Kørslen beredtes der ham straks en ret alvorlig Skuffelse. Han havde ventet at finde Fruen nervøs og urolig . . . at se hende rødme og sitre under Pelsværkskaaben af Angst og Skamfuldhed. Han havde endog forberedt sig paa nogle Talemaader, der kunde overvinde hendes Skyhed; — men han fik aldeles ingen Brug for sine Forførelseskunster. Han var knap kommen til sæde og havde takket hende, fordi hun var kommen, før hun kastede sig op paa hans Skød ligesom en Glædespige og trykkede sig ind til ham